

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XIII. Quomodo hoc ipso anno largitus ei sit Deus Orationis &
Contemplationis donum

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

gantes, gratiasque ei agentes ob fructum productum, qui verè ipse est: & iterum eidem se offerentes, ac dicentes: ecce adsumus prompti, vt nos quocunque placuerit mittas. Quos cum diuina Maiestas adeò gratos experitur nouas illis offert occasiones, quibus magis ipsi proficiant, & copiosiores fructus colligant, quod fecit Pater hic Balthassar vbicunque fuit, vt ex ijs apparet, quæ fecit Abulæ; & magis apparebit ex dicendis, quæ alibi fecit.

CAPVT XIII.

HOC IPSO ANNO LARGITVR

Ei Deus in signe Orationis & Contemplationis donum, cum duodecim stupendis fructibus: rem totam refert ipse Superiorum iussu.

Hoc ipso tempore plus minus expleti sunt sexdecim anni, quibus Deus P. Balthassarè cōtinuit in ordinaria orationis ratione & via, mentis scilicet ratiocinatione & meditatione: quam inceperat quatuor annis ante ingressum in Societatem: incepit enim huic orandi modo vacare (vt cap. 1. est indicatum) Anno 1551. ab eo, inquam, tempore, vsque ad Annū 1567. quo suam edidit professionem elapsi sunt. 16. prædicti anni: quo tempore exaltatus à Deo fuit ad excellentiorem orationis rationem, quietis scilicet & vnionis; & ad perfectam illam quietamq; con-

tēplationem, quam in 2. capite insinuauimus. Sed
 quoniā interna huiusmodi sensa, diuiniq; fauores,
 qui in corde ex familiaritate cū Deo percipiuntur
 nō possūt ab alijs agnosci, nisi, qui eos accipit, ma-
 nifestet; aliunde verò humilitatis spiritus ad eos
 occultādos impellebat: constituit, rēq; ita direxit
 providentia diuina, vt P. Balthassar duabus vijs et
 manifestaret, quæ in corde suo gerebantur: altera
 fuit charitatis & amoris erga proximos, qui illi
 extimulabat, ad aliquid tale manifestandum, vt
 illorum necessitati consuleret; altera fuit effica-
 cior, sanctæ scilicet Obedientiæ, quia iussus fuit
 à superioribus id facere, præcipuè verò à Patre
 Nostro Generali, qui tunc erat; cui fuerat signi-
 ficatum, aliquos (vt postea fusiùs indicabitur)
 non ita benè sentire de eiusmodi orationis ratio-
 ne, timentes, ne fortè esset illusio Sathane transfi-
 gurantis se in Angelū lucis. Vt igitur rei veritas
 meliùs & certius cognosceretur, iussus fuit ratio-
 nem reddere suæ orationis, & eorum, quæ
 in ea gerebantur: Is verò tanquam Obediens
 filius, plenam omnium informationem misit
 ad ipsum Patrem Generalem, quam hic referre
 oportunum esse existimaui, tanquam necessariam
 ad intelligendas insignes gratias ac beneficia hoc
 anno à Deo Domino nostro illi concessa. Quæ, vt
 cum vtilitate & profectu nostro legatur, & cum
 stupore ingentium fauorum illi exhibitorum,
 perpendendi sunt duodecim præcipuè fructus,
 quos ex tali oratione percepit: in quibus sum-
 marim continetur celsitudo & sanctitas totius
 perfectionis Christianæ: ad quam decet aspirare
 omnes, qui valde esse spirituales cupiunt, præci-
 puè.

Cap. 40. 41.

puè Religiosos; & magis adhuc eos, quibus animarum cura incumbit, quas per viam Orationis, & familiaritatis cum Deo Domino nostro deducunt, modò proprium, & ipsorum, quibuscum agunt, profectum quærant. Tempus quoque perpendendum est, quod ad eam gratiam obtinendam impendit; & in memoriam reuocandæ diligentia, & conatus ab ipso adhibiti, vt voti sui compos euaderet, quæ retulimus capite secundo: vt his omnibus simul benè perpenfis, si perceptus fructus arridebit, non negligamus animum ad similem laborem applicare.

*Relatio, quam de modo suæ orationis ad
P. Generalem Societatis misit.*

§. I.

SEX DECIM annis laborem subiui instar arā-
tis, & fructum non colligentis. Habebam tūc
pusillū & angustū cor cum ingenti dolore, eò
quod aduerterem, deesse mihi dotes, & talenta, ob
quæ videbam alios amari, & magni fieri; valde quæ
turbabar, & affligabar ob varias causas, ac deside-
rium vacandi orationi, non constituens nec inue-
niens quietem in rebus, in quibus oportuisset illam
habere. Quam tentationē superavi, statuens apud
me, non plus orationi impedere, quàm Sancta O-
bediētia præscriberet: deposita ac reiecta inquietu-
dine illa, inaniq; appetitu euadēdi in hoc excel-
lens; & singulares fauores accipiēdi sicut alij, qui
plus quàm ego merebātur. Eodem tēpore etiā ad-
uertebam, defectus meos potius mihi esse graues,
quàm me humiliare: & videbātur mihi esse impedi-
mento

I 4

mento ad consilia, quæ Deus moliebatur, & ex hac cordis mei angustia affligebant me aliorum defectus, quorum curam gerebam: & existimabam, bonam gubernationem hoc exigere, vt ita cum illis agerem, vt semper cum animi moerore omnia agerent, donec se emendarent.

ELAPSIS quatuordecim annis, eo vsque deueni, vt in Dei conspectu me collocarem, vbi instar pauperis alicuius Eleemosynam acciperem: sed quoniam me ipsum valde respiciebam, toto hoc tempore valde fui desolatus, iudicans, me non peruenturum ad perfectionem: & quia Deus non se mihi ita fauentem dulcemque ostendebat atque alijs: agnoui stultitiã meam: qui cum malè à Deo recessissem; peius ad eundem redire vellem. Conuersus itaque ad me ipsum, per multos dies erubesceram in conspectu Domini, nec poteram præ pudore, verbum aliquod proferre, nisi vt me puniret, ignosceret, & remedium adferret: donec vocatus fui & admissus ad eminentius aliud exercitium: & hac arte alij etiam sunt adiuti.

ELAPSIS iam sexdecim annis ex tempore aduertit cor meum mutatum, ac dilatatum, à creaturis expeditum, & cum stupore quodam ei simili, quo beati affecti dicunt in extremo Iudicio: quando te vidimus, Domine, omne bonum vidimus, & fatiati sumus! hic itaque multa simul accepi. In primis veram opinionem, & appreciationem a *preciosi* scientiamque; illud à *vili separandi*: Hic inueni media satis apta, nec difficilia ad cælum perueniendi; & me ipsum in Congregatione quadam ad beatitudinem destinata conspexi. Hic nouam accipi notitiam, & intelligentiam veritatum, quibus ani-

¶ Iere. 15. 19.

anima iucundè alebatur: cuius finis erat quies & tranquillitas, ita vt penetrarem ad pectus vsque ipsius Dei, ex quo veritates illæ fluebant. Cessauit autem hoc per breue aliquod tempus: redibat tamen interdum; & nunc frequentius **D E O** sit laus.

H I C etiam subsidium accepi ad viuendum in cruce, in labore, & probatione, quamdiu voluerit Deus. Sensim etiam timorem deposui ex cordis mei angustijs & pusillanimitate conceptum erga eos, qui præstantiori essent intelligentia & sanctitate præditi: coram quibus non audebam aliàs comparere, iudicans me inter eos nec hominem esse, nec Intellectum aut Eruditionem aliquam habere; nec posse viuere, nisi positum in medio allicuius Viri sancti ad vnã partem & alterius rerum gerendarum periti ad alteram, ob meos in vtroque genere defectus; nunc autem licet omnes magni faciam, eisq; opus habeam: videor mihi nõ ita eorum opera indigere, vt prius; sed melius mihi & commodius esse cum Deo solo viuere, in quo omnia habeo.

H I C mihi intelligentia data est facultatis spiritus interioris pro me & aliis, iuxta illud Psalmographi: *b Quoniam respexisti humilitatem meam, saluasti de necessitatibus animam meam.* b Psal. 30 8. Et ex tunc experiri cœpi vitam quandam interiorem à Deo mihi donatam: vt ab ipso dirigerer etiam in rebus minutioribus. Ea quæ prius valde me sollicitum reddebant & opprimebant: nunc fœlicitius expedita video, quàm si dies noctesque de eis disponendis & expediendis cogitasset: ipsa que experientia didici illud S. Petri: *c Omnem solici-* c 1. Pet. 5. 7.

rudinem vestram projicientes in eum : quoniam ipsi est cura de vobis. Et expertus, quàm difficile ad liberationem meam redeam, cum non feci quod debebam hic mihi magnus fuit stimulus, & simul cautela ad praesidium in agendo cum proximis, ad ita praestandum, quod debebam; ut nec me ipsum effunderem, nec peccarem.

Hic solatium accepi & leuamen in gubernatione: ne cura hæc traheret me totum post se: est enim libera & expedita cuiusdam voluntatis opus, inter multas & graues curas, absq; vlla cura versari. Hic mihi datum fuit seridè ingredi in me ipsum; & simul infixæ mihi quasi ordinaria quædam corporalis Christi Domini nostri compositio. Hic anxietates meæ & tentationes euenerunt habendi plus temporis ad incumbendum orationi: & expertus sum, DEVM plus dare verè mortificato in vna orationis hora, quàm non mortificato in multis: & plus mihi dari per viam occupationum à DEO præscriptam: quàm in otio & lectione Sanctorum, quam absq; tali obedientia ego ipse quærebam. Ex tunc ipsi defectus non ita me terrent, aut grauant; sed quodammodo me recreant: quia me humiliant: dū quod in me est, mihi manifestant, deficient, & efficiunt, ut parū mihi ipsi fidens, ad Deū ipsum transeam. Et ita illos quasi fenestras quædam animæ concipio, per quas Dei lux ingressa, efficit, ut aduertam: defectus non volitos nec spontè & scienter admissos non impedire conscientia Dei: quare non pluris illos facio, quàm sufficiat, ut coram ipso Deo de eis erubescam; & intelligam, opus esse nos ipsos deserere. alieni etiam defe-

defectus excitant in me compassionem, ut ad-
uertam impatientiam meam fuisse, quod moestos il-
los, ac moerentes efficere studerem: & potius
opus esse illos tolerare: non tam illos, quam i-
psam DEVM intuendo. & tunc sequetur, ut
DEVS subditos nostros reddat nobis prom-
ptos, iuxta illud: *d qui subdit populum meum d Psal. 143. 2.*
sub me &c.

EX QVO Dominus DEVS noster hanc mihi *Modus ora-*
exhibuit misericordiam: oratio mea est, *tionis eius.*
locare me in eius praesentia, interne mihi & ex-
terne oblata, idque permanenter per modum
habitus, cum eo exultanti. Consulatur San-
ctus Thomas 2. 2. q. 24. art. 9. ad 3. ubi ait, Tyro-
num siue Incipientium, Proficientium, & Per-
fectorum, omnium quidem studium esse, ad
hoc principaliter intendere, ut DEO inhæ-
reant; sed cum hoc discrimine: Quod Per-
fecti etiam si in charitate proficiant; non ta-
men hæc est principalis eorum cura; sed eo-
rum studium circa hoc maximè versatur, ut Deo
inhæreant, eoque fruantur: & licet idem et-
iam Incipientes, & Proficientes querant: ma-
gis tamen sentiunt circa aliam suam sollicitudinem:
Incipientes quidem, de vitandis peccatis; Pro-
ficientes verò de profectu virtutum: & in ipso
corpore Articuli ponit exemplum motus cor-
poralis, in quo primùm receditur à termino,
deinde appropinquatur ad alium terminum,
in quo tandem est quies. Idem etiam San-
ctus in Opusculo sexagesimo tertio de bea-
titudine, ad finem tertij principalis argumenti
agens de modo & ratione, qua Beati fruuntur
Deo

e Isa 9.6.

Deo Domino nostro in gloria, ait; similiter in hac vita esse continuò fruendum Deo, cum sit proprium nostrum bonum, & quidem dignissimum, quo fruamur per eius gratiam & dona: in quibus & in reliquis nostris actionibus idem nobis meritò est quærendum, cum dicat Isaias: *essentium Dei datum esse nobis*, ut eo fruamur etiam in hac vita. Ex quo apparet insignis cæcitas & insipientia eorum, qui anxie Deum quærunt & suspirant, ut inueniant; & in ipsa oratione clamant, ut eos audiat: nec aduertunt, se esse templa viua, iuxta Apostolum, in quibus summum hoc bonum verè habeat; & maiestas ipsa diuina requiescit: & tamen nunquam attendunt, ut præsentè ipso Domino fruantur. Annon stultus est, qui extra domum suam quærit, quod habet in ea? & quis vnquam vidit aliquem eo cibo ali, quem quærit aut illi occurrit, quem tamen nec gustauit, nec comedit? aut instrumento vti, quod non inuenit? talis igitur est vita Deum semper quærentis, nec eo fruentis: cuius propterea opera sunt minus perfecta. Idem quoque Sanctus 2. 2. q. 183. a. 2. ad. 1. ait: licet libenter pro Deo pati indicium sit amoris eius: certius tamen est indicium, si omnibus rebus ad hanc vitam spectantibus relictis, cum eodem Deo in oratione gaudeat ac delectetur. Ex quo facilè constat, Dei fruitionem fructum esse communem Beatorum, qui sunt in cælo; & Iustorum, qui adhuc in terra versantur.

INTERDUM etiam in Oratione ratiocinor secundum intellectum mihi datum, circa verba diuinæ Scripturæ, & secundum internas iustificationes; interdum taceo, & requiesco: quod silentiū, & requies

quies in eius præsentia ingens est thesaurus: Domino enim omnes res loquuntur, suntque in eius oculis apertæ: cor meum, vota mea, finis meus, conatus meus, mea viscera, scientia mea, vis & facultas mea: talesque sunt diuinæ eius Maiestatis oculi, ut vel ipso aspectu defectus meos remouere, desideria accendere, alasque mihi ad volandum, dare possint: cum ipse bonum meum, & obsequium suum magis cupiat, quam ego ipse. Ex quo anima deducit: quod cum ipse sit viæ dux, penetretque per itineris angustias: debeat & ipsa per easdem transire: idem enim ipse præcessit, ut cum quiete & pace ipsum sequatur, conquiescendo in prædicta fidei veritate: hoc reputans solatium, quod si non obtineat quod cupit, & quærit: obtinet aliquid maius, conformitatem scilicet suæ voluntatis cum diuina, in qua exequenda vitam suam consistere reputat; nolens plus scire, quam ipse dare voluerit; nec celerius, nec alijs vijs, quam ipse præscribere voluerit, iuxta illud libelli Contemptus mundi, si eò perueneris, ut non te ipsum quæras, sed me: tunc mihi multum placebis, & viues in magno gaudio: debilitati autem cordis sapius gementis propter onus respondebit: nunquid desinet esse melius in te, quod Deus iam fecit? aut quod tibi non videatur bonum deinet ipse facere suam voluntatem? Et hoc nunc est, in quo magis hæreo: estque mihi solatium, quod videam me coram Dei oculis pati; ac tractari, sicut ipse vult.

(* *)

§.II. Quo-

*Est libellus
Thome de
Kempis, de
imitatione
Christi.*

§. II.

QVONIAM, postquam hanc orandi rationem amplexus sum, aduertit, me reprehensum, si ea omissa, ad alias ratiocinationes digrederer: animum adieci, ad querendos Authores, & rationes ad eam fulciendam & corroborandam. Authores sunt S. Dionysius Areopagitta capite primo de Mystica Theologia; Sanctus Augustinus epist. 119. S. Thomas superius citatus, & in ea Apocalypsis verba cap. 8. *factum est silentium in celo quasi media hora*; & in eadem verba S. Gregorius lib. 3. Moral. cap. 26. circa finem, & cap. 24. super illa verba Iob cap. 39. 6. *cui dedi in solitudine domum*; & homilia 14. in Ezechielem ad illa verba capitis 40. 5. *in manu viri calamus mensura sex cubitorum & palma*. Sanctus Bernardus serm. 55. in Cantica, Albertus Magnus, de adhærendo Deo, cap. 20. Sanctus Iohannes Climacus Gradu 27. & Spiritus sanctus Eccli. 32. 9. in illis verbis: *audi tacens, & pro reuerentia accedet tibi bona gratia*: quasi dicat, audi tacens, quod te docet D E V S, & propter hanc reuerentiam, quam illi exhibes, dum eum tacens audis, bonam suam gratiam, amicitiam & familiaritatem accipies. Hæc quies videtur esse somnus ille, quem D E V S in Canticis cap. 2. 7. iubet, animas seruare illis verbis: *adiuro vos filia Hierusalem ne susciteris, neque euigilare faciatis dilectam, quoad vsque ipsa velit*. Et ipsa Sponsa respondet: *hæc vox dilecti mei*: nam huiusmodi bolus adeo dulcis, & cum tanta securitate, ab eius tantum manu potest mihi proveni-

uenire
 boribu
 4. ait:
 dimitt
 qui fe
 esse tr
 mani
 illis a
 se ipse
 nostra
 & sco
 rum h
 boran
 scant
 nis, ne
 Et ita
 vitam
 nunqu
 ipse, n
 tis do
 neam
 Apof
 ducar
 rufal
 nuno
 si di
 lioqu
 tem,
 lud h
 se ian
 sibi
 escit
 rens

uenire. Hæc est requies promissa præteritis laboribus in quærendo Deum. & eadem Sponsa c. 3. 4. ait: *Inueni quæ diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam*: nam cum anima complectitur eum, qui fecit res omnes, quæ exhilarant: cur debet esse tristis? Tristitias & poenas nos ipsi proprijs manibus accipimus, dum res illas quærimus, quæ illis abundant; deserimus verò eas, quæ vitam in se ipsis & gaudium habent: ex quo fit, vt ipsa nostra desideria, nostri sint carnifices. Finis & scopus omnis cupiditatis, maximè improborum huius mundi; est quies, & tranquillitas: laborant enim in iuuentute, vt in senectute quiescant; & eorum vita, qui semper sunt in ærumnis, nec vllam habent requiem, habetur infœlix. Et ita S. Thomas opusculo 63. reprehendit eos, qui vitam suam expendunt tantum in quærendo; & nunquam in fruendo Deo: quorum exercitia, ait ipse, minoris esse perfectionis. Scopus ædificantis domum est, eam inhabitare; & plantantis vineam, eius fructu gaudere: *quis pascit gregem* (ait Apostolus) 1. Cor. 9. 7. *& de lacte gregis non manducat*? Et ipse Christus D. N. Lucæ 19. 41. ad Ierusalè si cognouisses, inquit, *& tu quæ ad pacem tibi, nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis*! quasi diceret: non aduertis bonum, quod habes, alioquin non ita esses infœlix: non enim aduertentem, se hoc bonum habere, ipsum desiderium illud habendi reddit inquietum; quia non agnoscit, se iam habere, quod quærit. cum autem attendit, sibi que persuadet, se habere, quod quærit, requiescit: eum in modum, quo quis aliquem quærens, cum quo iam colloquitur; si eum non agnoscat, etiam si

etiam si cum illo sit, cruciatur: non enim plene est
 sui voti, ac desiderij compos: ita euenit Maria
 Magdalena etiam cum loqueretur cum ipso Christo
 resuscitato: non enim habebat requiem, donec
 ille se manifestauit; & illa eum agnouit. Quis
 semper præparat, quod comedat; & nihil tamen
 degustat? *est aliud malum* (ait Eccles. c. 6. 1.) *quam*
vidi sub sole: vir cui dedit Deus diuitias, & substantiam,
& honorem & nihil deest anime sue ex omnibus,
quæ desiderat: nec tribuit ei potestatem Deum,
ut comedat ex eo. Interest autem inter hoc aduertentem,
 & non aduertentem, quod inter esurientem
 laborantem, ut quærat, quod comedat; & eum
 qui postquam quæsiuit, comedit, quod inuenit: hoc
 enim comedendo requiescit, præcipue si conuiuium
 sit copiosum & latum. Postquam quis laborantem
 in quærendo Deum, & inuenit: hoc superest, ut il-
 lo fruatur: *gustate*, inquit Dauid 33. 9. *& videte,*
quoniam suauis est Dominus. Huius viæ præstantia,
 & excellentia describitur Sap. 8. multis Spiritus
 sancti proprietatibus, nam cum sapientiæ Spiritus
 venit in animam, ad eam illa fit preciosa, ut nulla
 res ita in oculis mundi splendeat, cum qua possit
 comparari, non lapides, non aurum, argentum,
 fanitas, aut pulchritudo: cum ea enim adueniunt
 omnia bona; & ita vnus est Spiritus, ut simul sint
 multi: est enim Dominus suauis, benignus, locu-
 ples &c. quem ubi quis agnoscit, & sentit; va-
 ledicit omnibus; quibus eousque seruiuit; & inci-
 pit esse liber.

RATIONES, quæ hanc Orationis rationem
 rectam esse ostendunt: Hæ sunt. Prima: quod
 quamuis ordinariè non sit in ea mentis ratiocina-
 tio, est

tio, est tamen petitio; & quamdiu D. N. dat animæ
illam requiem, est in ea omne virtutis exercitium,
& simul tamē est etiam petitio, *non in actu signato,*
sed in actu exercito, vt Theologi loquuntur. Quid
enim non petit anima in præsentia quidem D. N. I
tacens, sed cū fide, quod in eius conspectu compa-
rens, omnia sui cordis desideria sint illi manife-
sta: Siquidem desideria eius apud Deum idem
valent, atq; ipsæ voces apud homines: id enim
dixit David Psal. 9. 17. *Desiderium Pauperum ex-*
audiuit Dominus; & non solas voces. Hunc in mo-
dum, qui ad portas Dei cum fide accedit; credit,
inde sibi omne bonum prouenturum: amat, humi-
liat se, & exercet: & quia viam Dei tenet, sua re-
lictā, inuenit omne bonum.

SECUNDA Ratio: quia hoc modo, altius &
excellentiùs de Deo sentitur, sicut eius magnitu-
do meritò exigit. TERTIA: quia diutius manetur
in ipsa oratione: & intelligitur multorum San-
ctorum Orationem, huiusmodi fuisse: nam ratio-
cinatio defatigat: illi autem continuam habent o-
rationem. QUARTA: nam quod intendimus ob-
tinere circa animæ reformationem per viam ra-
tiationis: per hunc modum, & viam videtur
Deus solidiùs id largiri: nam tales attentius stu-
dent suo profectui, Maioribus suis subiecti, suisq;
animi perturbationibus & aduersis euentibus su-
periores; & maioris virtutis & efficacitatis apud
proximos.

V. K. V. M. quidem est hanc viam non esse omni-
bus communem; sed quam beatus N. P. Ignatius
constituit: est tamen omnibus illis communis,
quibus eam Deus communicauerit; aut cui post

longam orationis, ac ratiocinationis exercitationem Superiori, qui huius causæ iudex est, videbitur Dominus N. huic viæ & modo lectum strauisse. Id quod conforme & affine est ei, quod Patri nostro S. Ignatio euenit, qui licet in initio viam illam tenuerit, ac medium, quod nobis reliquit, & in Exercitijs nos docuit: postea tamen ad hanc alteram viam & rationem est exaltatus, ita enim in eius vita refertur, *a postea erat patiens diuina*. Quod si in omnibus scientijs initia dantur, media, & fines: in hac etiam inueniuntur: & in ipsa nostra Societate idem esse videtur satis manifestum: cum in ea tantum sit Deo placendi desiderium. Quare viam hanc & orandi rationem non experti, non videntur tuta conscientia posse, quos Deus ad eam vocauit, ab eadem cum ipsorum animæ corporisque detrimento abducere: ita enim Osuna in suo Alphabeto ait, qui tales à viâ Domini abducunt, non carere culpa: & quidam alius ait: Deum viam illorum Superiorum breuiaturum, qui id fecerint, nisi desistant. Aliud autem est per viam Examinis & Probationis de hoc agere: decet enim Superiores, ratione sui Officij, id quærere. Ita sentio de ijs, quæ in me geruntur, & hæcenus facta sunt; ac de ratione orationis ac cessationis à mentis ratiocinationibus, ob Dei D. N. conspectum, & præsentiam. Cùm ea verò submissione & humilitate, quam subditus Patri suo debet, peto: vt, quæ dixi, apud solam vestram Paternitatem manent.

HANC relationem fecit P. Balthassar ex Obedientia, vt supra diximus: in qua satis apparet insignis eius sanctitas, & virtus heroica. Præmittit
siqui-

siquidem in ea valdè demissè confessionem suarū
 culparum; & facultatum inopiam, ob quas magni
 fieret; miseriam & paupertatem, in qua versaba-
 tur: postea verò addit bonorum abundantiam, quæ
 Dominus Deus noster illi communicasset: vt ex
 hoc appareret, quam parum ex seipso haberet, &
 liberalitas ipsius Domini, qui stupèdam adeò mu-
 tationem in eius corde fecisset: quæ tot, tamq; in-
 gentia dona, in se complectitur, vt ad singula ex-
 pedienda multò prolixiori narratione opus esset.
 Vltimò narrat, ad quàm excelsam orationē Deus
 illum eueherit: qui fuit ex altissimè diuinæ con-
 templationis gradibus: qui rarissimè concedi so-
 let. Fecit autem hanc relationem, postquam per
 quindecim dies recepisset se ad Exercitia facien-
 da. vltima autem nocte, qua erat illam missurus
 Romam, tradidit graui cuidam Patri emendandā,
 & corrigendam: qui eam sibi descripsit, & post-
 quam per multos annos occultam seruasset, tandē
 in publicum protulit, & ita venit in nostras ma-
 nus. Sed quoniam multa continet magni momen-
 ti pro ijs, qui ex Instituto orationi student; & in
 quibus deceptio aliqua obrepere posset, contra
 eiusdem Patris mentem: ea in sequentibus
 capitibus, non discedentes tamen ab
 ipsa historia, paulatim de-
 clarabimus.

(*) (*)

☉ (*) ☉

K 2

CAPVT